

Víctor Alexandre

Barcelona, ciutat amb 21 hotels centenaris

Sempre m'ha sabut greu la displicència amb què els catalans, en nom del progrés, ens desposseïm del nostre passat arquitectònic o dels establiments que configuren la nostra història sense adonar-nos que amb la seva desaparició desapareix també una part de la nostra identitat. Destruïm per semblar més 'moderns', amaguem la nostra llengua per semblar més 'guais', ens autoesborrem per semblar més 'universals'..., sense adonar-nos que aquesta és justament l'actitud més provinciana que podríem adoptar.

Així és com hem perdut autèntiques joies del nostre patrimoni arquitectònic i sentimental i hem vestit de gris racons que atreïen els ulls del viatger per la seva singularitat. La manca d'escrúpols amb què Barcelona ha enderrocat llocs que eren història viva de la ciutat i de la seva evolució és esfereïdora. I tot plegat per fer-hi autèntiques barbaritats, com ara el cantó mar de la plaça de Catalunya.

En aquest sentit, els hotels barcelonins emblemàtics que han desaparegut ja són irrecuperables. Però fóra bo que el llibre excel·lent recent publicat, 'Hotels de Barcelona. Tres moments transcendents: 1849, 1888 i 1929', de Josefina Romero (Albertí Editor, 2024), servís com un crit d'alerta per evitar la desaparició d'aquells que encara són vius. I això ho faig extensiu a les botigues històriques que durant diverses generacions han configurat el paisatge urbà de les nostres ciutats. El llibre de Josefina Romero és un passeig per l'interior dels hotels històrics barcelonins –alguns encara hi són amb el mateix nom i al mateix emplaçament– i és també un bany d'autoestima que ens fa veure la importància que van tenir i el que van representar.

En el llibre se'ns explica que van ser italians residents a Catalunya els qui van dominar inicialment l'àmbit hotelier barceloní, amb cognoms com Durio, Maffioli, Zanotti, Simonetti, i que el Cuatro Naciones, de la

Rambla, creat el 1717, és l'hotel més antic de la ciutat –el nom al·ludeix a França, Itàlia, Anglaterra i Portugal– a les cambres del qual s'hi van allotjar Frédéric Chopin i George Sand, el 1838, i Buffalo Bill, el 1889.

Els catalans interessats a conèixer la situació actual dels hotels històrics de Barcelona descobriran que, dels quatre-cents hotels actualment en servei, n'hi ha vint-i-un de centenaris, i, com és lògic, tots, a més de ser un pou d'anècdotes, han acollit l'estada de figures importants. A l'Oriente, per exemple, s'hi van allotjar Hans Christian Andersen i Arturo Toscanini; al Continental, Indira Gandhi i un jove John Fitzgerald Kennedy; al Majestic, Ernest Hemingway i Robert Capa; al Ritz (actual Palace), Maria Callas i Josephine Baker; al Gran Hotel La Florida, actors com James Stewart o George Sanders.

Pel que fa a les curiositats, el llibre n'explica algunes, com ara que l'any 2001 la casa del carrer Ferran, 42, on va néixer Joan Miró, es va convertir en una suite de l'Hotel Rialto; o que el Nouvel Hotel, del carrer de Santa Anna, 20, és l'escenari en què es va basar Josep Maria de Sagarra per retratar-hi els secrets de l'aristocràcia i de la burgesia a la seva novel·la 'Vida privada'; o que l'any 1923, convidat per la Mancomunitat de Catalunya, Albert Einstein es va allotjar tot solet al Cuatro Naciones després d'arribar a Barcelona sense que ningú anés a rebre'l per un error de protocol.

Josefina Romero demana a l'Ajuntament de Barcelona que no permeti que per culpa del PEUAT, el pla urbanístic que impedeix l'increment de places hoteleres a Ciutat Vella, en surtin perjudicats hotels històrics: “Alguns són magnífics per la seva espectacular arquitectura, com l'Espanya, l'Oriente, el Peninsular o el Nouvel, mentre que d'altres, com el Cuatro Naciones, no es mereixen l'abandonament i l'oblit del seu passat. Caldria recuperar l'espai perdut durant la llarga existència del Cuatro Naciones, seria un homenatge a l'hotel més antic de Barcelona. En aquest sentit”, continua dient Romero, “el PEUAT hauria de considerar que la recuperació de la superfície perduda no ha de ser considerada com una ampliació, ja que de fet es tracta d'una recuperació patrimonial, tot tenint en compte que l'espai perdut conserva bonics sostres i altres elements de l'ornamentació original de gran valor artístic”. “Hotels de Barcelona. Tres moments transcendents: 1849, 1888 i 1929”, de Josefina Romero, una lectura enriquidora.